

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Schwerin — Wykładnia art. 40 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1) — Warunki, w których rolnicy podlegający w okresie referencyjnym zobowiązaniom rolno-środowiskowym mogą złożyć wniosek o obliczenie kwoty referencyjnej na podstawie roku poprzedzającego podjęcie tych zobowiązań

Sentencja

- 1) Artykuł 40 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 319/2006 z dnia 20 lutego 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w danym państwie członkowskim ustalono na podstawie art. 61 tego rozporządzenia różne wartości jednostkowe dla hektarów użytków zielonych oraz dla każdego innego kwalifikującego się hektara, rolnik, który na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 2078/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymogami ochrony środowiska i utrzymania terenów wiejskich jest objęty w dniu odniesienia wskazanym w tym artykule zobowiązaniami rolno-środowiskowymi stanowiącymi bezpośrednią kontynuację zobowiązań rolno-środowiskowych, na podstawie których grunty orne zostały przekształcone w trwałe użytki zielone, jest uprawniony do złożenia wniosku o obliczenie uprawnień, o których mowa w art. 59 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, na podstawie wartości jednostkowych ustalonych dla kwalifikujących się hektarów innych niż hektary użytków zielonych.
- 2) Artykuł 40 ust. 5 w związku z art. 61 rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie istnienie związku przyczynowego pomiędzy zmianą sposobu użytkowania z gruntu ornego na trwałe użytki zielone a uczestnictwem w działaniu rolno-środowiskowym w rozumieniu tego przepisu pozwala na pominięcie przy obliczaniu uprawnień do płatności faktu, iż grunt ten był użytkowany jako trwałe użytki zielone w dniu odniesienia wskazanym w art. 61 tego rozporządzenia ze zmianami.
- 3) Artykuł 40 ust. 5 w związku z art. 61 rozporządzenia nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 319/2006, należy interpretować w ten sposób, iż jego stosowanie nie jest

uzależnione od tego, by wniosek o płatność jednolitą złożył ten sam rolnik, który dokonał zmiany sposobu użytkowania danego gruntu.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Leverkusen przeciwko Verigen Transplantation Service International AG

(Sprawa C-156/09) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 13 część A ust. 1 lit. c) — Zwolnienia działalności w interesie publicznym — Świadczenia opieki medycznej — Oddzielanie i pomnażanie komórek chrząstkowych w celu ich ponownego wszczepienia pacjentowi)

(2011/C 13/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Leverkusen

Strona pozwana: Verigen Transplantation Service International AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Interpretacja art. 13 część A ust. 1 lit. c) oraz art. 28b część F akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego pobieranego od ludzi przez podmioty z siedzibą w innych państwach członkowskich i ich późniejsze pomnażanie w celu wszczepiania pacjentom przez te same podmioty — Określenie miejsca świadczenia usług — Zwolnienie tych świadczeń jako „świadczeń opieki medycznej przy wykonywaniu zawodów medycznych i paramedycznych”

Sentencja

Artykuł 13 część A ust. 1 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona

podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że oddzielanie komórek chrząstek stawowych z materiału chrząstkowego pobranego od człowieka i późniejsze ich pomnażanie w celu ponownego wszczepienia dla celów terapeutycznych stanowi „świadczanie opieki medycznej” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bourges — Francja) — Lidl SNC przeciwko Vierzon Distribution SA

(Sprawa C-159/09) (¹)

(Dyrektywy 84/450/EWG i 97/55/WE — Warunki dopuszczalności reklamy porównawczej — Porównanie cen zbioru produktów spożywczych sprzedawanych przez dwie konkurujące sieci sklepów — Towary zaspokajające te same potrzeby lub mające ten sam cel — Reklama wprowadzająca w błąd — Porównanie dotyczące cechy możliwej do zweryfikowania)

(2011/C 13/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bourges

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lidl SNC

Strona pozwana: Vierzon Distribution SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal de commerce de Bourges — Wykładnia art. 3a dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd (Dz.U. L 250, s. 17), zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r. (Dz.U. L 290, s. 18) — Przesłanki dopuszczalności reklamy porównawczej — Porównanie cen stosowanych przez konkurencyjną sieć supermarketów — Towary zaspokajające te same potrzeby lub mające ten sam cel

Sentencja

Wykładni art. 3a ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 84/450/EWG z dnia 10 września 1984 r. dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej, zmienionej dyrektywą 97/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 października 1997 r., należy dokonywać w ten sposób, iż sama okoliczność, że produkty spożywcze różnią się pod względem ich zdolności do spożycia i przyjemności,

jaką zapewniają konsumentowi w zależności od warunków i miejsca ich wytworzenia oraz ich składników i tożsamości producenta, nie może wykluczyć, aby porównanie takich produktów mogło spełniać wymóg ustanowiony przez rzeczony przepis, zgodnie z którym mają one zaspokajać te same potrzeby lub mieć te same cele, czyli posiadać wystarczający stopień zamienności względem siebie.

Wykładni art. 3a ust. 1 lit. a) dyrektywy 84/450, zmienionej dyrektywą 97/55, należy dokonywać w ten sposób, iż reklama taka jak ta będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym może wprowadzać w błąd w szczególności w sytuacji:

- gdy przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy, a w szczególności informacji i braku informacji towarzyszących tej reklamie stwierdzono, iż znaczna część konsumentów, do których reklama jest skierowana, podejmuje decyzję o zakupie w błędnym przekonaniu, że dokonany przez reklamującego wybór produktów oddaje ogólny poziom cen reklamującego w stosunku do cen przyjmowanych przez jego konkurenta i że zaoszczędzą oni kwoty adekwatne do tych zachwalanych przez wspomnianą reklamę, regularnie kupując towary bieżącego użytku u reklamującego, zamiast u tego konkurenta lub wreszcie w błędnym przekonaniu, iż wszystkie produkty reklamującego są tańsze od produktów jego konkurenta lub
- gdy stwierdzono że do celów porównania dokonywanego wyłącznie pod kątem ceny wybrano produkty spożywcze, które w rzeczywistości wykazują obiektywne różnice mogące znacząco wpływać na wybór przeciętnego konsumenta, przy czym różnice te nie wynikają z danej reklamy.

Wykładni art. 3a ust 1 lit. c) dyrektywy 84/450 zmienionej dyrektywą 97/55 należy dokonywać w ten sposób, iż warunek możliwości zweryfikowania, o którym mowa w tym przepisie wymaga w odniesieniu do reklamy takiej jak reklama będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, która porównuje ceny dwóch asortymentów towarów, aby dane towary mogły być precyzyjnie zidentyfikowane na podstawie informacji zawartych w rzeczonyj reklamie.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-164/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ochrona dzikiego ptactwa — Dyrektywa 79/409/EWG — Odstępstwa od systemu ochrony dzikiego ptactwa — Polowanie)

(2011/C 13/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)